

[Alfred Jensen.]

for, at disse bestemmelser blev ophøjet til lov i den form, hvori regeringen havde foreslået dem.

Jeg ved, at man har givet en anden forklaring på, hvorfor man ikke er kommet tilbage med dem til folketinget. Forklaringen har været den politiske, at man ønskede at sikre sig et stabilt og fast grundlag her i tinget. Nu forstår jeg ikke, hvorfor noget sådant føres frem. Forholdet er jo det, at regeringen ikke har nogen fast basis her i tinget; det er også fremhævet under debatten i dag. Regeringen chancer sig jo frem fra sag til sag. Når det drejer sig om militære spørgsmål, udenrigspolitiske spørgsmål, støtter den sig til venstre og konservative; da det drejede sig om den kommunale valgret, støttede den sig til den radikale gruppe, og sådan har det været i andre sager. Det vil altså sige, at regeringen har en endog meget flygtig basis. Derfor fatter man ikke, at den ikke har udnyttet de muligheder, der findes her i tinget for at gennemføre de forbedringer i lovgivningen, som ikke mindst de fattigste ønsker gennemført. Men hermed rører vi jo ved det, som er det store spørgsmål, nemlig spørgsmålet om regeringens virksomhed, om, hvad der er kommet ud af denne samling.

Det er spørgsmålet, om der er kommet en ny politik. Nu var det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) jo noget forsigtig med at bruge stærke ord om regeringens virksomhed. Han sagde, at regeringen agtede at indlede en ny reformperiode i dansk politik, og han nævnte en hel del af de forslag, der var fremsat, og også af de resultater, der var opnået gennem lovgivningen. Mit parti har taget stilling til de forskellige forslag og udtrykt vor anskuelse om dem, og jeg vil også gerne erkende, at vi på visse områder har fastslået, at der var tale om forbedringer og fremskridt; men vi har samtidig vist, at der ikke var tale om de grundlæggende forbedringer, som var nødvendige, og jeg tror, at vi her har udtalt os på linie med de forventninger; der er ikke alene i vort parti og i de socialdemokratiske vælgeres rækker, men også langt udover denne del af befolkningen, idet man jo har ment, at når vi fik en ny forfatning og samtidig en ny regering, ville der være muligheder for at få en ny politik. Men vi

må konstatere — bortset fra det, jeg har nævnt — at der ikke er tale om nogen ny politik. Det afgørende her vil være, om man bryder med den politiske hovedlinie, der er fulgt på det udenrigspolitiske, militærpolitiske og handelspolitiske område; og som også har indflydelse på det økonomiske og politiske liv her i landet. Det er erkendt af andre ordførere her, at man godkender den linie, regeringer følger på disse områder, at man er taknemlig for, at den fortsætter den politik, som blev ført før. Derfor står vi også i den situation, at militærudgifterne ikke er for nedadgående, men tværtimod er stigende, og at de vanskeligheder, befolkningen har, i virkeligheden ikke er i aftagende, men tværtimod forværres. Og nu bringes valutasituationen ind i billedet.

Jeg ser ikke rettere, end at hovedårsagen til disse vanskeligheder må søges i den udenrigs- og handelspolitik, der føres. Vi har gennem tiderne påpeget det fejlagtige i den politik, der føres her på disse områder; vi har påpeget, at før eller siden ville virkningerne komme på en sådan måde, at de var overmåde skadelige for det danske folk. Nu har vi virkningerne af den ensidige binding af handelen mod vest, af den liberalisering, som man var så glad for for en kort periode siden; jeg ved ikke, om glæden er kølnet. Men det er karakteristisk, at nu, hvor vi står overfor vanskelighederne, fremhæver man som et af bodemidlerne, at den jævne befolknings forbrug skal skæres ned; jeg kan i hvert fald ikke udtyde det ærede medlem hr. Erik Eriksens og andre ordføreres udtalelser på anden måde. Deres omtale af, at forbruget i almindelighed er stigende, deres omtale af de lønforbedringer, arbejderne fik, kan kun tydes på den måde, at det er skadeligt, at den fattige mand her i Danmark får flere penge mellem hænderne, så han kan mætte sig selv og tilfredsstille sit forbrug, enten det drejer sig om gangtøj, bolig eller andre livsfornødenheder. Disse betænkeligheder har man imidlertid ikke haft og har man ikke overfor dem, der tjener de store penge. Vi har tidligere nævnt aktieselskabernes udbytter, de kunne også drages frem her i dag. Disse aktieselskabsudbytter er udtryk for, at de, der lever af andres arbejde, har lukreret på denne politik, og mange af vanskelighederne kan vel også føres tilbage til, at netop disse kredse